

TIENE MINULOSTI

Stefanove denníky

Upírske
denníky

Voľne spracované podľa románov L. J. Smith
a televízneho seriálu, ktorý vytvorili Kevin Williamson & Julie Ple

FRAGMENT

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 - Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

L. J. Smithová

Upírske denníky – Stefanove denníky 4:

Tiene minulosti – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Predslov

August 1888

Kolko sa tobo môže za rok zmeniť.

Tak znie jedna z viet, ktoré som zachytil v rozhovore, veta, ktorá mi v mysli brkoce ako kamienok na ceste, ako pozostatok môjho predchádzajúceho života. Kedysi mal rok svoju váhu. Bol plný možností – stretnúť životnú lásku, splodiť deti, umrieť. Bol to mílnik na ceste života – na ceste, po ktorej už nekráčam.

Rok vtedy niečo znamenal. Pred dvadsiatimi rokmi, keď sa mi celý život prevrátil hore nohami, bol rok úplne iný.

Pred rokom som prišiel do Anglicka, do krajiny, ktorá je taká ponorená v dejinách, že predstava večnosti tu pôsobí menej zdruvujúco. A hoci sa prostredie zmenilo, ja som zostal rovnaký. Stále som vyžeral tak isto ako v deň,

keď som sa premenil na upíra, a v snoch ma mákali tie isté myšlienky – o Katherine, o Damonovi, o smrti a skazke, ktoré akoby som nemohol nikdy vymazať. Čas rovnomerným tempom cválal dopredu, ale ja som zostal taký ako predtým – démon, čo zúfalo túži po vykúpení.

Keby som bol človek, už by som pohodlne prešiel do stredného veku. Mal by som manželku, deti, možno dokonca syna, ktorého by som pripravoval na prevzatie rodinného podnikania.

Medzitým sa však rodinným podnikaním Salvatoreovcov stalo zabíjanie.

Toto dedičstvo som sa posledných dvadsať rokov pokúšal napraviť v nádeji, že večnosť dobrých skutkov môže vyvážiť chyby, ktorých som sa dopustil, nejako nahradiť krv, čo som preliat.

V istom zmysle sa mi to darilo; Anglicko mi prospievalo. Teraz som počestný človek – ak vôbec môže byť počestný ten, kto má minulosť poškrvnenu ako ja.

Už necítim vinu za prelievanie krvi lesných tvorov. Napokon, som upír. No nie som netvor. Už nie.

Čas sa ma však nedotýka tak ako ľudí a s príchodom nového roku sa mi nespája napäté očakávanie. Smiem len dúfať, že každý rok ma odnesie ďalej od skazy, ktorou je poznačená moja mladosť, a že mi vo svedomí nepribudne čerstvá bolesť. Keby sa to podarilo, bola by to moja premena – a moja spása.

Slnecné lúče kreslili vzory na neopracované trámy v rozľahlej kuchyni sídla Abbott Manor, kde som bol zamestnaný ako správca. Z úst sa mi vydral spokojný vzdych, keď som cez hrubé obloky pozrel na sviežu zvlnenú krajinu, čo obklopovala chalupu. Hoci pani Duckworthová, verná gazdiná Abbottovcov, vždy usilovne upratovala, v jasných slnečných lúčoch som videl poletovať peľ. Toto domácke, útulné prostredie mi pripomínalo statok Veritas, kam cez otvorené okná lietal peľ magnólií a celú izbu pokrýval tenkou vrstvou prachu.

„Podáš mi nôž, Stefan?“ požiadala ma Daisy, jedna z mladých slúžok, a zvodne na mňa zamávala mihalnicami. Daisy bola miestna dievčina, ktorú si pani Duckworthová občas volala na výpomoc v kuchyni. Nízke

dievča s kučeravými hnedými vlasmi a s pehami na vyhrnutom nošteku mi pripomínalo Ameliu Hawkovú, priateľku z detstva v meste Mystic Falls. Uvedomil som si, že Amelia by už teraz s najväčšou pravdepodobnosťou mala deti v Daisinom veku.

„Isteže, Daisy, ty môj miláčik,“ prehnane som zatiahol s južanským prízvukom a hlboko som sa jej uklonil. Daisy si ma vždy doberala za výrazný americký prízvuk a ja som sa tešil z našich nenútených rozhovorov. Boli hravé a nevinné, pripomínali mi, že slová nemusia mať vždy skrytý motív.

Vytiahol som zo zásuvky nôž a podal som jej ho. Z veľkej drevenej misy vybrala uhorku, položila ju na stôl a od sústredenia si zahryzla do pery.

„Au!“ zvolala Daisy, odtrhla prst od uhorky a rýchlo si ruku pritisla k perám. Obrátila sa ku mne, z rany jej vytekala krv.

Cítil som, ako sa mi pod ňasami zachvievajú tesáky. Preglgol som a cúvol, pokúšal som sa zastaviť premenu, kým mám ešte šancu.

„Stefan, pomôž mi!“ prosila Daisy.

Zaknísal som sa, do nozdier mi prenikla vôňa čerstvej krvi a presiakla mi do mozgu. Vedel som si predstaviť, ako sladko by tá tekutina chutila na jazyku.

Vzal som obrúsok a vystrel som k nej ruku. Zavrel som oči, no kovovú arómu krvi som cítil o to silnejšie.

„Tu máš!“ povedal som drsne a naslepo som mával obrúskom. Nevzala si ho však, tak som otvoril jedno oko, potom druhé. Daisy stála s vystretou rukou, no niečo na nej bolo iné. Zažmurkal som. Nie, nebola to len moja predstavivosť. Myšacie hnedé vlasy sa jej premenili na ligotavú červenú meď, plné líca jej zoštíhleli, na koreni nosa mala len zopár ledva viditeľných pieh.

Daisy akoby zmizla a na jej mieste stála iná postava.

„Callie?“ zachripel som a oprel som sa o drevený stôl. Stála predo mnou ohnivá, impulzívna, neohrozene verná Callie Gallagherová, ktorá zomrela Damonovou rukou. Mysel mi pracovala na plné obrátky. Čo ak v skutočnosti nezomrela? Vari sa jej podarilo ujsť do Anglicka a začať odznova? Vedel som, že to nemá logiku, no stála priamo predo mnou, krásna ako vždy.

„Stefan...“ zašepkala a priblížila ku mne tvár.

„Callie!“ Usmial som sa, tesáky sa mi už stiahli. Pocítil som, akoby sa mi v hrudi zrýchlil tep, bol to tieň ľudských emócií, ktoré mi Callie pripomenula. Vystrel som k nej ruku, dotkol som sa jej pleca, vdýchol som vôňu jablk a sladkého sena. No len čo som znovu zažmurkal, aby som si ju celú obzrel, všetko sa na nej zmenilo. Pery mala roztvorené príliš široko, zuby príliš biele, oči odporne podliate krvou. Vo vzduchu sa vznášala vôňa citróna a zázvoru.

Zdesene som zažmurkal. Žilami mi prebehol ľadový strach. Naozaj je to...

Bola to Katherine. *Katherine*. Prvá žena, pri ktorej som uveril, že som sa do nej zamiloval. Upírka, ktorá mi srdce ukradla len preto, aby mi mohla ukradnúť dušu. „Daj mi pokoj!“ zvolal som zachrípnuto a tak rýchlo som cúval, až sa mi noha zachytila o stôl. Udržal som si však rovnováhu. Vedel som, že od nej musím odísť. Bola zlá. Zničila ma. A napriek tomu vyzerala milo. Na tvári jej tancoval nezbedný výraz.

„Zdravím ťa, Stefan,“ prehovorila sladkým hlasom. „Vystrašila som ťa? Vyzeráš, akoby si videl ducha!“

„Si mŕtva,“ štekol som, ešte stále som nemohol uveriť, že stojí predomnou.

Zasmiala sa, ten zvuk bol hrejivý a lahodný ako dúšok whisky v studený zimný večer.

„A nebola som mŕtva vždy? Rada ťa vidím. Vyzeráš dobre. Si však trochu bledý,“ pokarhala ma Katherine.

„Ako si sa sem dostala?“ spýtal som sa napokon. Jej telo zhorelo v kostole vo Virgínii, od ktorej nás teraz delil oceán. A predsa sa nedalo poprieť, že stojí predomnou v abbottovskej kuchyni.

„Potrebovala som ťa vidieť,“ povedala Katherine a dokonale bielymi zubami si hrýzla spodnú peru. „Strašne ma to mrzí, Stefan. Mám pocit, že medzi nami došlo k mnohým nedorozumeniam. Nikdy som ti pravdivo nevyvetlila svoje názory ani svoju podstatu. Myslíš si, že mi niekedy dokážeš odpustiť?“ spýtala sa.

Pristihol som sa, že prikyvujem aj napriek nenávisti za to, čo mi spravila. Vedel som, že musím ujsť, no nemohol som odtrhnúť zrak od jej veľkých očí. Nie, nenútila ma. Bolo to ešte horšie. Ovládala ma láska. Váhavo som vystrel ruku a prstami som jej prešiel po pokožke. Bola hladká a okamžite sa ma zmocnila túžba dotýkať sa jej znovu a znovu.

„Môj milý Stefan,“ zapriadla Katherine a oprela sa o mňa. Perami, jemnými ako ružové lupienky, mi prešla po líci. Nahol som sa, odovzdal som sa jej citrónovo-zázvorovej vôni. Túžba, ktorú som dvadsať rokov potláčal, sa dostala na slobodu. Nezáležalo mi na minulosti. Nezáležalo mi na tom, čo vykonala mne aj môjmu bratovi. Chcel som ju. Moje pery lačne našli jej pery, pobožkal som ju a vzdychol som od šťastia a spokojnosti.

Odtiahla sa a pozrel som jej do tváre. Oči sa jej vypúčali a v slnečných lúčoch sa jej ligotali tesáky.

„Katherine!“ hlesol som. No nemohol som utiecť. Okolo krku som mal jej ľadovo chladné ruky, ťahali ma k sebe, a potom som na hrdle pocítil prenikavú bolesť. Pokúšal som sa odvrátiť, no bolesť mi zašla ešte hlbšie do tela, až kým nedosiahla k hĺbkinám mojej duše...

Všetko vôkol mňa potemnelo.

Vtedy som začul ostré, nástojčivé klopanie.

„Katherine?“ Zmätene som hmatkal okolo seba a náhle som si uvedomil, že sa celý kúpem v pote. Zažmur-

kal som. Nado mnou sa zvažovala slamená strecha. Cez praskliny v strope prenikali slnečné lúče.

Klopanie pokračovalo.

Vyliezol som z postele, natiahol som si nohavice a košeľu. „Ďalej!“ zvolal som.

Dvere sa otvorili a dnu sa vrátila pani Duckworthová s preľaknutým výrazom na okrúhlejšej červenej tvári. „Ste v poriadku?“ spýtala sa ma.

„Áno. Bol to len sen,“ povedal som a neisto som prešľapoval z nohy na nohu. Naozaj to bol len sen? Na Katherine som nemyslel už celé roky, ale v mojom sne pôsobila veľmi živo, veľmi skutočne.

„Bola to nočná mora,“ vyhlásila pani Duckworthová zasvätené a založila si ruky na úctyhodnom materinskom poprsí. „Počula som vás kričať až von. Riadne ste ma vystrašili, myslela som si, že vás napadla líška hen z lesa. Pani Medlocková z evansovského statku vravela, že minule im líška zahrdúsila pár sliepok. Za bieleho dňa!“

„Nočná mora...“ zopakoval som a oprel som sa o drevený stĺp postele. Slnko ešte len začalo klesať a les za oblokom sa kúpал v jantárovom svetle.

„Áno,“ zopakovala trpezlivo pani Duckworthová. Na modro-bielych pásikovaných šatách mala škrobenú bielu zásteru a sivé vlasy mala zopnuté v prísnom drdole. U Abbottovcov slúžila už vyše dvadsať rokov a na všetko, čo sa na statku odohralo, dozerala s materinskou sta-

roslivosťou. George Abbott vždy žartoval, že v skutočnosti to tu riadi ona, nie on. Pohľad na ňu ma upokojil, pripomenul mi, že to všetko sa odohralo len v mojej hlave, že tu som v bezpečí. „Len dúfam, že vás nepočula milosťpani. Aby si nemyslela, že vás dačo máta.“

„Nie,“ odvetil som nedočkavo, zdvihol som prikrývku a šmaril som ju naspäť na posteľ. Nepáčilo sa mi, čo naznačovali jej slová, ani to, že takmer nikdy nedokázala vysloviť gramaticky správnu vetu. „Chceli ste povedať, že v chalupe máta. A to rozhodne nie je pravda,“ dodal som rýchlo.

„Nie, chcela som povedať, že vás máta,“ vysvetľovala pani Duckworthová. „Určite myslíte na dačo, čo vás trápi. Čo vám nedá odpočinúť.“

Pozrel som na drsné, nepravidelné dosky v drevenej dlážke. Bola to pravda. Hoci som ušiel z domu, stále ma mätali vízie z mojej minulosti. Niekedy, keď sa mi snívало o tom, ako sme s Damonom boli deti a pretekali sme sa na koňoch vo virgínskych lesoch, boli snové krajiny príjemné. Inokedy mi pripomínali, že hoci som odsúdený žiť večne na zemi, časť zo mňa je stále v pekle.

„To je jedno,“ povedala pani Duckworthová a nahlas tleskla rukami. „Chcela som vás zavolať na nedeľnú večeru. Chlapci sa na vás stále vypyujú.“ Na tvári sa jej zjavil láskavý úsmev, keď spomenula Luka a Olivera, dvoch malých Abbottovcov.

„Samozrejme,“ odvetil som. Nedeľné večere som mal rád. Vládla na nich živá, uvoľnená atmosféra, podávalo sa chutné jedlo a Luke a Oliver sa celý čas dobromyseľne doťahovali. Ich otec George hojdal na kolene najmladšiu členku rodiny, štvorročnú Emmu, a ich mama Gertrude sa hrdo usmievala na svoje potomstvo. Sedával som na kraji, vďačný, že aj ja môžem byť s nimi pri stole. Obyčajná rodina si užívala typickú nedeľu. Mal som pocit, že tomuto pohľadu sa nič nevyrovná – ani najkrajšie vily v San Franciscu, ani honosné plesy v New Yorku, kde šampanské tieklo prúdom.

Keď som na jeseň prišiel do Abbott Manoru, mal som len jedny šaty a ešte kobyľu, ktorú som vyhral v kartách v prístavnej krčme pred Southamptonom. Tá čierna krásavica mi pripomenula Mezzanotte, kobyľu z môjho virgínskeho detstva. Pomenoval som ju Segreto, čo po taliansky znamená tajomstvo, a mesiac sme sa túlili po kraji, až sme prišli do Ivinghoe, dediny asi päťdesiat míľ od Londýna. Keď som hľadal niekoho, kto by kúpil Segretu, poslali ma za Geomom Abbottom. Ten si vypočul môj dôkladne vyšperkovaný dojímavý príbeh a ponúkol mi peniaze za kobyľu aj miesto správcu.

„Poponáhľajte sa,“ prerušila ma v spomienkach pani Duckworthová. Vyšla z chalupy a zabuchla za sebou dvere.

Rýchlo som pozrel na svoj odraz v zrkadle, čo viselo

nad jednoduchou komodou. Rýchlo som si začesal hnedé vlasy a prešiel som si jazykom po dŕasnách. Tesáky sa mi zjavovali už len zriedka – aspoň v bdelom stave. Dokonca som začal loviť korisť pomocou luku, krv som potom nabral do pohára a vypil som ju, keď som oddychoval pri ohni. Pamätal som sa, ako sa ma moja priateľka Lexi pokúšala presvedčiť, aby som pil koziu krv, keď som bol ešte mladý upír a vyvádzal som v New Orleanse. Vtedy som odmietol, lebo som sa nazdával, že kozia krv je pravým opakom toho, ako by mala chutiť ľudská krv – sýto, sladko, ľudsky.

Keby ma tak teraz videla, pomyslel som si smutne. Občas som si želal, aby tu bola, najmä počas dlhých, tmavých nocí. Bolo by príjemné môcť sa s niekým porozprávať a Lexi bola moja dobrá priateľka. No po príchode do Británie sa naše cesty rozišli. Ona sa rozhodla pokračovať v ceste na kontinent a ja som si povedal, že zostanem a spoznám tunajšiu krajinu. Bolo to tak správne. Hoci sme sa rozišli v dobrom, cítil som, že s mojou melancholickou povahou niekedy strácala trpezlivosť. Nevyčítal som jej to. Sám som bol niekedy zo seba nešťastný a želal som si, aby som sa dokázal posunúť ďalej. Želal som si, aby som mohol flirtovať s Daisy bez strachu, že ma prezradia tesáky. Želal som si, aby som sa mohol s Georgeom rozprávať o svojom živote v Amerike a nemusel sa chrániť pred prerieknutím, že som žil počas

občianskej vojny. A zo všetkého najviac som si želal, aby som si mohol z mysle vymazať Damona. Cítil som, že ak sa mám posunúť ďalej, potrebujem byť sám a stáť na vlastných nohách. Až kým ma jedna nočná mora neuvrhne naspäť do zúfalstva.

To sa však stane len vtedy, ak jej to dovolím. Naučil som sa, že nočné mory sú jednoducho len nočné mory. Ak sa im nepoddám, nemajú silu ublížiť mi. Naučil som sa, že môžem dôverovať ľuďom. A neskoro v noci, keď mi telo zohriala jazvečia krv a počúval som zvuky ožívajúceho lesa, bol som takmer šťastný.

Namiesto vzrušenia a dobrodružstva som prežíval rutinu – a bol som za to vďačný. Práca sa veľmi podobala na to, čo som robil za mlada vo Virgínii, keď ma otec pripravoval na to, že jedného dňa prevezmem statok Veritas. Kupoval som dobytok, dozeral som na kone a opravoval som, čo bolo treba. Vedel som, že George je s mojou prácou spokojný, a zajtra sme dokonca mali ísť do Londýna prebrať finančnú situáciu statku, čo bol jasný dôkaz, že mi dôveruje. Zdalo sa, že celá abbottovská rodina si ma obľúbila, a prekvapilo ma, ako ich mám rád ja. Vedel som, že o pár rokov sa budem musieť pobrať ďalej, lebo si rýchlo všimnú, že nestarnem tak ako oni. No aj tak som si vychutnával čas, ktorý mi ešte zostával.

Rýchlo som si obliekol kabátec z merinovej vlny, jeden z mnohých kusov oblečenia, ktoré mi George dal po

pár mesiacoch na Abbott Manore. Často mi vravel, že ma považuje za svojho syna, a tá predstava ma potešila aj pobavila. Keby tak vedel, že v skutočnosti je odo mňa o pár rokov mladší! Svoje otcovské postavenie bral vážne, a hoci nikdy nemohol nahradiť môjho skutočného otca, toto gesto ma potešilo.

Nezdržiaval som sa so zamykaním dvier na chalupe, rovno som sa vybral hore kopcom k sídlu a cestou som si pískal bezmennú melódiu. Jej pôvod som si uvedomil, až keď som sa dostal k refrénu – bola to pieseň *Boh ochraňuj Juh*, jedna z Damonových obľúbených.

Stisol som pery a vybehol som po schodoch k zadným dverám sídla. Aj po dvadsiatich rokoch boli všetky spomienky na Damona ostré a náhle ako hukot hromu počas suchého horúceho letného dňa. Stále som si ho pamätal – jeho zamyslené tmavé oči, krivý úsmev a južanský prízvuk prifarbený sarkazmom – tak živo, akoby som ho naposledy videl pred desiatimi minútami. Ktovie, kde teraz je?

Môže byť už aj mŕtvy. Tá možnosť sa mi znenazdajky vynorila v mysli. Rýchlo som ju zahnal.

Otvoril som zadné dvere. Abbottovci ich nikdy nezamykali. Nebolo treba. Ďalšie sídlo bolo odtiaľto päť míľ cesty, dedina ešte o dve míle ďalej. V dedine navyše bol len hostinec, pošta a vlaková stanica. V celom Anglicku nebolo bezpečnejšie ako tu.

„Stefan, chlapče môj!“ zavolať veselo George a vyšiel z obývačky do predsiene. Od prípitku sa mu už trochu krútila hlava, bol červený a pôsobil ešte okrúhlejšie ako minulý týždeň.

„Dobrá večer, pane!“ pozdravil som ho veselo a pozrel som naňho. Meral len čosi nad stopäťdesiat centimetrov a zdalo sa, že nadbytočnými kilami vyvažuje nízku postavu. Niekedy som sa strachoval o kone, keď si George zmyslel, že si pôjde do lesa zajazdiť.

Hoci iní sluhovia si z neho občas pre ťarbavé telo a lásku k trúnku uťahovali, ja som si uňho všimol len priateľskú povahu a dobrú vôľu. Prijal ma, keď som nič nemal, a dal mi nielen strechu nad hlavou, ale aj nádej, že si znovu môžem nájsť ľudskú spoločnosť.

„Kvapku sherry?“ vytrhol ma George zo zamyslenia.

„Samozrejme,“ odvetil som milo, keď som sa usadil na jednu z pohodlných stoličiek čalúnených červeným zamatom v obývačke, v neveľkej, útulnej miestnosti so psími chlpmi na orientálnych kobercoch. Gertrude Abbottová mala pre psy slabosť a púšťala ich do domu vždy, keď pršalo – čo bolo takmer každý druhý deň. Steny pokrývali portréty Abbottovcov, ktorých bolo možné rozoznať podľa lícných jamiek. Vďaka tomu všetci, dokonca aj prísny prastrýko Martin, ktorý z obrazu dozeral na bar v rohu, pôsobili priateľsky.

„Stefan!“ Ozval sa šušlavý hlas a do miestnosti sa vo-

valili dvaja malí Abbottovci. Prvý bol Luke, výmyselník s neposlušnými tmavými vlasmi, ktoré mu mama márne začesávala. Za ním išiel Oliver, sedemročný blondiačik s večne rozbitými kolenami.

Usmial som sa, keď mi Oliver objal nohy. Vo vlasoch mu zostali stebľá sena zo stodoly a pehavú tvár mal ufúlanú. Zrejme strávil celé hodiny v lese.

„Poľoval som na zajaca! Bol takýto veľký!“ vyhlásil Oliver a rozťahnutými rukami naznačil rozmery.

„Taký veľký?“ zdvihol som obočie. „Určite to bol zajac? Nie náhodou medveď?“ Oliver pri zmienke o medveďovi vytreštil belasé oči a ja som potlačil úsmev.

„Nebol to medveď, Stefan!“ skočil mu do reči Luke. „Bol to zajac a ja som ho zastrelil. Oliverova guľka ho len vystrašila.“

„Nevystrašila!“ odvrkol Oliver.

„Ocko, povedz to Stefanovi! Povedz mu, že som ho zastrelil!“

„No tak, chlapci!“ George sa hrdo usmial na synov. Aj ja som sa usmial, hoci som v samom strede svojej bytosti pocítil bodnutie ľúlosti. Vedel som, že táto dôverne známa scéna sa odohráva v domoch na celom svete: synovia sa hádajú, vzdorujú a vyrastú, a potom sa celý cyklus zopakuje. S výnimkou mňa a môjho brata. V detstve sme boli presne takí istí ako Oliver a Luke. Doťahovali sme sa a doberali, lebo sme vedeli, že už o chvíľu nám

naša nehynúca vernosť prikáže navzájom si pomáhať. To bolo ešte predtým, ako medzi nás vstúpila Katherine a všetko zmenila.

„Stefan určite nechce počúvať, ako sa hašteríte,“ dodal George a znovu si odpil zo sherry.

„Mne to neprekáža,“ povedal som a rozstrapatil som Oliverovi vlasy. „No asi budem potrebovať vašu pomoc. Pani Duckworthová vravela, že v lese je líška, čo kradne sliepky z evansovského kurína, a viem, že ju dokáže uloviť len najlepší poľovník v celom Anglicku,“ vymýšľal som si.

„Naozaj?“ vytreštil oči Oliver.

„Naozaj,“ prikývol som. „Uloviť ju môže len niekto, kto je malý, rýchly a prefíkaný.“ Videl som, ako Lukovi blikol na tvári záujem. Mal už takmer desať rokov, no táto detská úloha ho zaujala. Damon bol v jeho veku podobný – príliš premúdreň, aby dal najavo, ako ho bavia hry, ktoré sme sa všetci hrávali pri potoku, no vždy sa hrozil predstavy, že mu niečo ujde.

„Možno vezmeme aj tvojho brata,“ zašepkal som a žmurkol som na Georgea. „Všetci traja budeme najlepší poľovníci široko-ďaleko. Líška nebude mať šancu.“

„To bude určite skvelé dobrodružstvo!“ zvolal George a vtedy do miestnosti vošla jeho manželka Gertrude. Ryšavé vlasy mala stiahnuté dozadu, takže zdôrazňovali výbežok na čele, a v náručí niesla štvorročnú dcéru Emmu.

Emma mala jemné plavé vlasy a obrovské oči, často pripomínala skôr vílu alebo škriatka než ľudské dieťa. Venovala mi obrovský úsmev, ja som jej ho opätoval a cítil som, ako zo stredu mojej bytosti prúdi šťastie.

„Pôjdeš aj ty, ocko?“ spýtal sa Oliver. „Chcem, aby si ma videl poľovať.“

„Veď ma poznáš,“ pokrútil hlavou George. „Ja by som líšku zbytočne vyplašil. Počula by ma prichádzať už na míle ďaleko.“

„Stefan by ťa mohol naučiť pohybovať sa potichu!“ šušlal Oliver.

„Stefan už teraz tohto starca učí, ako má viesť vlastný statok,“ zasmial sa George smutne.

„Dnes večer máme tuším všetci bujnú fantáziu,“ povedal som dobromyseľne. Hoci práca bola náročná, čas strávený pri nej s Georgeom sa mi páčil. Bolo to úplne iné ako vo Veritas, kde som pracoval pod otcovým velením. Vtedy som ľutoval, že musím byť na statku, a nemôžem ísť študovať na univerzitu. Nepáčilo sa mi, ako ma otec jednoducho posudzuje a hodnotí, a stále mi výtalo hlavou, či som hodný prevziať statok. No u Abbottovcov som mal pocit, že si ma cenia takého, aký som.

Poriadne som sa napil sherry, oprel som sa na stoličke a striasol som zo seba posledné znepokojujúce obrazy z nočnej mory. Katherine je mŕtva. Možno aj Damon. Toto tu je teraz moja skutočnosť.

Na druhý deň ráno som spolu s Georgeom sedel v luxusnom vozni. Vlak s nami uháňal do Londýna. Oprel som sa o mäkké čalúnenie, zavrel som oči a poddal som sa vlnám nevoľnosti. Zo skúsenosti som vedel, že mestá sú príliš hlučné, príliš dusné, plné pachu neumytých tiel a najmä pokušení. Preto som sa napil krvi skunka a poľného zajaca, aby som odolal. A preto mi teraz bolo nevoľno. No radšej žalúdok, ktorý sa dvíha, ako taký, čo neúprosne škvrka, keďže som pri stretnutí s Georgeovým právnikom chcel urobiť dobrý dojem. Vedel som, že je pre mňa ctou byť prizvaný na rozhovor s jeho obchodným partnerom, s mužom, ktorý si prezrie účtovné záznamy zo statku a poradí nám, čo môžeme v otázkach najímania ľudí a nakupovania vecí robiť inak, lepšie.

Žiaľ, nedokázal som sa striasť obrazu Katherine. A tak som namiesto rozprávania len prikyvoval, kým George nahlas rozmýšľal, či by sme mali naše kone prenajať do bane, ktorá fungovala na druhom konci dediny Ivinghoe. Nedarilo sa mi odpútať sa od otázok života a smrti a venovať sa každodenným maličkostiam. Veď o nejakých dvadsať, ba aj desať rokov už na ničom z tohto nebude záležať.

Zamatové závesy na dverách kupé sa odtiahli a dnu strčil hlavu sprievodca.

„Čaj? Alebo noviny?“ zdvorilo sa spýtal a v rukách zdvihol táčnu plnú pečiva. Pán Abbott si lačne premeral rožteky aj keksy a sprievodca nám obom naservíroval čaj a po dva kúsky pečiva.

„Moje si pokojne vezmite,“ povedal som a podal som tanierik pánu Abbottovi. „Prosíme si aj noviny.“

„Samozrejme, pane,“ prikývol sprievodca a podal mi výtlačok *Daily Telegraphu*.

Vytiahol som si stránky, ktoré mám najradšej, a Georgeovi som ponechal dlhšie články. Dal som prednosť športovej a spoločenskej rubrike. Možno to považujete za zvláštnu kombináciu, ale vždy, keď som sa za posledných dvadsať rokov ocitol v meste, čítal som spoločenské stránky. A nie bezcieľne. Hľadal som meno gróf DeSangue, pod ktorým v New Yorku vystupoval Damon. Netušil som, či sa už vzdal nadutého vystupovania

a afektov. Dúfal som, že áno. Keď som ho naposledy videl, tie pompézne spôsoby ho takmer stáli život. Obaja sme na tom boli omnoho lepšie, keď sme sa správali nenápadne.

Bram Stoker a Henry Irving uvádzajú v Lýceu novú hru... Sir Charles Ainsley pozýva hostí do svojho domu v East Ende... Samuel Mortimer bude údajne kandidovať na miesto londýnskeho starostu... očarujúci gróf De-Sangue sa objavil v reštauračnom klube Journeyman a nebol sám. Sprevádzala ho krásna herečka Charlotte Dumontová.

Stislo mi žalúdok. To je on! A prišiel presne tak, ako som očakával. Našiel som v novinách jeho meno, takže Damon sa nevzdal poľovačky na mňa. To som už naozaj nemohol pripísať snom, bujnej predstavivosti ani priveľkému množstvu sherry. Lebo hoci ma Damon nenávidel zo všetkého najväčšmi, nemohol zmeniť skutočnosť, že sme bratia. Poznali sme sa odjakživa. V detstve som vyčítal, že sa Damon poháda s otcom ešte skôr, ako sa to stalo. Vo vzduchu totiž doslova praskalo napätie, také citeľné ako elektricky nabitá atmosféra pred búrkou. Vedel som odhadnúť, kedy sa Damon hnevá, hoci sa pri tom usmieval na všetkých našich priateľov. Zakaždým mi bolo jasné, keď sa bál, hoci by to za svet nepriznal. Po

premene na upírov sa vo mne naďalej niečo zachvievalo, rezonovalo podľa toho, akú mal Damon náladu. A teraz, či to už vedel, alebo nie, mal ťažkosti.

Preletel som zrakom celý stĺpček, Damon sa v ňom však viackrát nespomínal. Zvyšok textu bol venovaný lordom, vojvodom a grófom, očividne najnovšiemu lovnému revíru môjho brata. Ani ma to neprekvapilo. Londýn s nekonečnými zábavami a kozmopolitnou atmosférou mi pripadal ako miesto, kam Damon napokon určite zabrusí. V ľudskej koži či v koži démona, vždy býval pôsobivý. A či sa mi to páčilo, alebo nie, bol to môj brat. V žilách nám prúdila rovnaká krv. Ak Anglicko vábilo jeho, prečo by neoslovilo aj mňa?

Znovu som nazrel do novín.

Kto je tá Charlotte Dumontová? A kde je reštauračný klub Journeyman? Ak budem mať po pracovnom stretnutí v Londýne ešte trochu času, možno sa vyberiem do ulíc a nájdem ten podnik. Aspoň sa trochu zbavím nervozity. Bol som presvedčený, že Damon pije Charlotte Dumontovej krv, ale ak sa tým jeho vystrájanie tentoraz končilo, kto som, aby som ho karhal? Ak však pácha niečo horšie... Nuž, tým sa budem zaoberať, keď to bude nevyhnutné.

Oproti mne práve George rázne nabodával na nôž kúsok masla. Mal peniaze, mal pôdu, ale nevedel elegantne stolovať. Tentoraz ma však jeho zlé spôsoby ne-

odpuďovali. Naopak, aspoň som mohol prestať myslieť na problémy s Damonom. Oči sa nám stretli a vycítil som, že George si obzerá moju modrú košeľu a čierne nohavice, zaflakované od trávy. Bolo to moje najslušnejšie oblečenie, no vedel som, že v ňom vyzerám ako obyčajný nádenník.

„Myslím si, že keď sme sa už vybrali do mesta, vezmem ťa k svojmu krajčírovi. Dám ti ušiť zopár oblekov,“ zauvažoval nahlas George.

„Ďakujem vám, pane,“ zamrmlal som. Blížili sme sa k mestu a za oknom vlaku vystriedala šíre polia krajina posiatá skupinkami nízkych domov. „No po tom stretnutí by som celkom rád preskúmal mesto na vlastnú päsť. Viete, pane, v Londýne mám príbuzných. Ak vám to neprekáža, chcel by som u nich niekoľko dní bývať. Len čo sa vrátim, sľubujem, že opravím plot na druhom konci pastviny,“ zaklamal som. O voľno som inak nikdy nežiadal. A keby teraz George prejavil čo i len náznak zaváhania, nešiel by som na nijakú výpravu. Čakal som, či mi dá svoje požehnanie, akoby bol osudom, ktorý rozhodne o mojom pátraní po bratovi.

„Nepovedz! Chlapče, ale prečo si to nespomenul už skôr?“ zahlaholil George. „Vieš, obával som sa, že si na svete celkom sám. Človeku sa príbuzenstvo vždy zide, ešte aj taká rodina, s ktorou ktovieako nevychádza. Veď krv nie je voda. Ani meno, ktoré máte spoločné, určite

nie je márnym spojivom. Preto je vždy dobré vedieť, čo príbuzní porábajú.“

„Asi máte pravdu, pane,“ nervózne som prikývol. Ocitli sme sa na nebezpečnej pôde. Nikdy som mu neprezradil svoje skutočné priezvisko. Poznal ma pod menom Stefan Pine. Vybral som si priezvisko Pine nielen preto, lebo je jednoduché, ale preto, lebo v angličtine to slovo označuje borovicu a ja som sa v duchu rád priravňoval k tomuto stromu, ktorý sa nikdy nemení. Priezvisko som si teda vymyslel, bolo však v súlade s mojou pravou povahou. A myslím si, že rovnako pri výbere falošného mena postupoval Damon.

„Dám ti týždeň voľna,“ povedal George.

„Ďakujem, pane, ale taká veľkodušnosť nebude potrebná. Chcem sa síce u príbuzných zastaviť, no ešte sám neviem, či ich nájdem. V každom prípade ďakujem,“ vykotal som.

„Niečo ti poviem,“ vyhlásil George a sprisahanecky sa ku mne naklonil. „Vezmem ťa k svojmu krajčírovi, kúpim ti zopár oblekov a ty potom môžeš ísť za príbuznými strúhať formu.“

„Ach, to ne...“ Zháčil som sa. „To je od vás milé,“ prikývol som. Napokon, Damon sa až príliš venoval svojmu vzhľadu a odrazu som zatúžil poraziť ho v jeho vlastnej hre. Chcel som, aby vo mne videl muža, ktorý si žije na vysokej nohe. Damon sa vedel lžou a podvodom vo-

triet do všetkých spoločenských kruhov, no mne sa podarilo získať viac – dôveru ľudí. Možno by som mu mohol dokonca slúžiť ako dobrý príklad, jemná pripomienka, že nemusí žiť úplne prázdny životom.

„To je to najmenej, synak,“ mávol rukou George a po chvíli sa medzi nami opäť rozhostilo ticho. Jediným zvukom v našom kupé bol rytmický klopot vlaku a občasné zamľaskanie, to George jedol pečivo. Vzdychol som. Zrazu mi tu bolo dusno, prišlo mi ľúto za stajňou na kraji Abbott Manoru, kde by som mohol byť sám so svojimi myšlienkami.

„Nejaký si dnes zamĺknutý, však? A včera večer som si všimol to isté,“ prerušil ticho George. Poutieral si obrúskom ústa a na kolená si rozprestrel noviny.

„Asi máte pravdu. V hlave mi víri mnoho myšlienok,“ priznal som. A to bola iba špička ľadovca. Dnes som dokázal myslieť len a len na Katherine, až kým sa mi pred očami nezjavilo Damonovo meno.

George prikývol. Vodnaté modré oči skrývali záblesk porozumenia.

„Mne to nemusíš hovoriť. Viem, každý má svoje tajomstvo. Stačí, ak si zapamätáš, že máš vo mne priateľa,“ povedal vážne. Hoci poznal len veľmi zbežnú verziu môjho príbehu – že som odišiel z Ameriky a od svojho otca, pretože som si nechcel vziať ženu, ktorú mi vyvolili –, niečo v jeho tvári ma nútilo zveriť sa mu o čosi väčšmi.

„Pravdaže, nestrkám nos do tvojich osobných záležitostí,“ chvatne doložil George a zložil si noviny na kolenách.

„Kdeže, pane, to mi je jasné. Ďakujem vám za záujem. Pravda je taká, že v poslednom čase cítim istý nepokoj,“ starostlivo som volil slová.

„Nepokoj?“ ustarane na mňa pozrel. „Nepáči sa ti práca? Viem, že je trochu pod tvoju úroveň, vzhľadom na to, čo si robil v Amerike, ale ver mi, že v tebe vidím veľký potenciál. Ešte trochu dorastieš, nech nie si taký holobriadok, a uvidíš, že to dotiahneš ďaleko. Azda si napokon sám kúpiš nejakú pôdu.“

Rýchlo som pokrútil hlavou. „O prácu nejde,“ povedal som. „Som vám vďačný, že ste mi dali príležitosť, a na statku mi je dobre... Len som mal v poslednom čase zlé sny, ktoré sa viažu k mojej minulosti. Občas mi zide na um, či tú časť svojho života dokážem niekedy naozaj opustiť. A musím myslieť na to, ako som sklamal otca,“ nervózne som vysvetľoval. Okrem Callie som sa ešte nikdy človeku tak nezdôveril. Zaujímavé, ale cítil som úľavu, hoci moje rozprávanie vôbec nevystihovalo hĺbku vnútorných konfliktov, ktoré ma mučili.

„Ach, to všetko prejde,“ múdro prikývol pán Abbott. „Aj ja si spomínam na podobné pocity z dospievania. Otec ma nútil, aby som sa pustil v jeho šlapajach, aby som bol nositeľom rodinného mena a odkazu. To on mi

prikázal oženiť sa s Gertrude a prevziať statok. Poslúchol som a neľutujem. Ľutujem však to, že som nemal na výber. Viem, že by som si bol napokon aj tak vybral tento život. No myslím si, že každý musí mať pocit, že drží v rukách vlastný osud.“ Pán Abbott sa ľútostivo usmial. „Preto ťa obdivujem, Stefan. Bojuješ za svoje zásady a dokázal si začať odznova a sám. Táto doba je skutočne pozoruhodná. Spoločnosť už nie je založená na tom, čím kto je, ale na tom, čo kto robí. A všetko to, čo som ťa videl robiť, bolo príkladné,“ dodal. Potom si lačne odhryzol z pečiva, až sa mu omrvinky roztrúsili po košeli.

„Ďakujem,“ povedal som a naozaj som sa cítil tak dobre ako už dávno nie. Hoci o mne George nevedel vôbec všetko, možno na jeho slovách bolo zrnko pravdy – možno je omnoho dôležitejšie to, čo si sám zvolím, čo robím ako to, kto alebo kým som bol. Kým budem žiť a pracovať ako produktívny člen tejto spoločnosti, moja upírska sila postupne utíchne, až z nej zostane sotva počuteľný šum v pozadí môjho bytia. Veď sa môžem zapodievať toľkými správnymi, užitočnými vecami – starať sa o statok, o nehnuteľnosti, venovať sa priemyselnej výrobe, peniazom... Na pery mi vysadol mierny úsmev.

Vlak sa posúval vpred a náhle sa prudko mykol, až Georgeovi vyšplechol na sako čaj.

„Sto striel!“ zamrmlal. „Nepodržal by si mi to?“ Po-

dal mi novinové stránky a z vrecka si vytiahol vreckovku, aby trochu osušil mokrý flak.

Do oka mi hneď padol palcový titulok na prvej strane. *Vražda!* kričali tučné písmená. Pod tým bola kresba ženy s roztrhaným živôtikom, skrvaveným hrdlom a pootvorenými očami. Bola to iba kresba, ale pôsobila hroziivo realisticky. Pritiahla mi pohľad, akoby mi počarila.

„No nie je to strašné?“ spýtal sa George a pozrel na noviny. „Človek je rád, že nežije v Londýne.“

Sotva som ho počul, ale prikývol som. Vzal som do rúk noviny a narýchlo som čítal článok, tlačiarenská čerň mi na prstoch zanechávala šmuhy.

Nočná dáma postretla nočného tvora. Telo Mary Ann Nicholsovej našli na dlažbe v londýnskej štvrti Whitechapel. Obeť mala roztrhnuté hrdlo a vydrapené vnútornosti. Je možné, že toto úmrtie súvisí s ďalšími podobnými, ktoré sa v tejto oblasti odohrali. Ďalšie podrobnosti a výpovede ľudí, ktorí nešťastnicu poznali, nájdete na strane 23.

Odrazu mi bolo jedno, že na mňa George zvedavo pozerá, narýchlo som obrátil stranu a ruky sa mi chveli. Áno, vražda to bola hrozná, no najmä hrozne povedomá. Znovu som sa zadíval na kresbu zabitej Mary Ann. Jej otupene zízajúca tvár bola vyvrátená k oblohe, pod viečka-

mi sa tajil nevýslovný strach. To nebolo dielo zradeného milenca či zúfalého lupiča.

Bolo to dielo upíra.

A keby len to! Bolo to dielo krvilačného, brutálneho upíra. Už roky som nepočul o niečom podobne príšerom. Naposledy som bol toho svedkom pred dvoma desaťročiami, keď Lucius zmasakroval newyorskú rodinu Sutherlandovcov. Aj vtedy tam bol Damon.

Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Všade, kde sú ľudia, sú aj upíri. No väčšina upírov sa nechce prezradiť, a ak niektorí aj pijú ľudskú krv, robia to bez rozruchu: v krčmách, od opilcov na ulici, svojimi schopnosťami očarujú susedov a rodinu, aby sa mohli pravidelne sýtiť, a ich obeť nepocítia žiadnu ujmu. To sú však bežní upíri. Okrem nich jestvujú aj starí, pôvodní upíri. Vraj sú priamymi potomkami pekla a nikdy nemali nijakú dušu, preto si nemôžu spomenúť na to, aké to je žiť, dúfať, plakať, byť človekom. Namiesto duše majú len nelútostný smäd po krvi a túžbu po ničení.

A ak je Klaus teraz tu... Striaslo ma, no rýchlo som tú myšlienku zahnal. Znovu sa zobudila moja bujná predstavivosť. Vždy predpokladám to najhoršie, vždy čakám, že moje tajomstvo o chvíľu odhalia. Chodím po svete presvedčený, že mi hrozí záhuba. Nie! Toto je najpravdepodobnejšie dielo Damona opitého krvou, Damona, ktorý potrebuje poriadnu príučku. Mal ju dostať už dávno.

Napokon, Damon nebol iba krvilačný, on bol hladný aj po sláve. Miloval spoločenské stránky novín. Je celkom možné, že sa zrazu rozhodol dostať aj do súdničiek.

„Nech ťa tá smutná história neodstraší od Londýna,“ smutne a až prihlasno sa zasmial George. „Stalo sa to v chudobnej štvrti, tam sa ani nepriblížime.“

„Určite ma to neodstraší,“ vyhlásil som. So zatatými zubami som položil noviny vedľa seba. „Dokonca myslím, že prijmem vašu láskavú ponuku a vezmem si týždeň voľna.“

„Ako si želáš,“ prikývol George a pohodlnejšie sa oprel na sedadle. Na článok o vražde už zrejme nemyslel. Znovu som sa pozrel na ten obrázok. Bola to brutálna ilustrácia, lebo umelec sa očividne vyžíval vo svojom diele a dokonale zobrazil vnútornosti, ktoré sa válali pri tele dievčaťa. Aj tvár mala dosekanú, no mňa stále priťahoval jej krk. Uvažoval som, či sa pod tou krvavou kašou schovávajú dve maličké dierky ako po hrotoch klincov.

Vlak zahvízdal a z okna som uzrel šírú mestskú džungľu. Londýn. Vchádzali sme do mesta. Chcel som, aby sa vlak zvrtol a odviezol ma naspäť do Abbott Manoru. Chcel som ujsť, vrátiť sa do San Francisca alebo hoci do Austrálie, hocikam, kde nevinným ľuďom nedriapu hrdlá démoni. Okolo nás pobiehali nosiči a sprievodcovia, po-

máhali skladať z horných políc batožinu. Oproti mne si George položil na hlavu klobúk a posledný raz pozrel na noviny.

„Chuderka... no vieš si také niečo predstaviť?“ zlyhal mu hlas.

Veď práve. Vedel som si to predstaviť. Až pridobre.

Vedel som si predstaviť, ako s ňou Damon flirtoval, ako mu ruka zablúdila k jej živôtku. Predstavil som si, ako sa nahýna k Mary Ann, chystá sa ju pobožkať, ona zatvára oči, pripravená na jemný dotyk pier. A vtedy prišiel útok, zaznel výkrik, vo vzduchu sa zatrepotali jej ruky, zúfalo bojujúce o záchranu. Až som napokon uvidel v duchu Damona, opitého krvou, ako sa šialene škerí v mesačnom svite.

„Stefan?“

„Prosím?“ prudko som sa ozval.

George si ma premeral zadiveným pohľadom. Sprievodca otváral dvere nášho kupé.

„Som pripravený,“ povedal som, oprel som sa o bočné operadlá a vstal som.

„Ty sa trasieš!“ zasmial sa George. „Ach, Stefan, ver mi, že Londýn nie je ani spolovice taký nebezpečný ako lesy v Ivinghoe. Ani by ma neprekvapilo, keby si si toto mesto oblúbil. Jasné svetlá, večierky... ach, keby som bol mladší a bez záväzkov tak ako ty, nedokázal by som sa s Londýnom rozlúčiť.“

„Máte pravdu,“ prikývol som. Jeho slová mi vnukli nápad. V Londýne zostanem, kým nezistím, kto alebo čo tu vyčíňa.

Nech ma tu už čaká čokoľvek, vrah, démon alebo Daemon, som pripravený.

Prešlo niekoľko hodín a mňa rozboleli nohy a krútila sa mi hlava. Zmysel pre povinnosť ma nútil zostať pri Georgeovi, keď sme celé dopoludnie strávili pobehovaním z pracovných stretnutí na skúšky u krajčíra. Teraz som mal na sebe ľanové nohavice a bielu košeľu zo Savile Row a niesol som niekoľko tašiek. George bol nekonečne štedrý, no už som sa od neho potreboval odpútať. Pri skúšaní šiat som musel myslieť na roztrhnutý a krvou presiaknutý živôtik dievčiny.

„Môžem ťa odviezť k tvojim príbuzným? Nespomenul si, kde bývajú,“ povedal George, keď na rohu ulice zastavoval prechádzajúcu drožku.

„To vôbec nebude potrebné, ďakujem,“ pokrútil som hlavou, keď drožka zastavila pri obrubníku. Tých niekoľko hodín s Georgeom v meste bolo mučivých a naplne-

ných myšlienkami, o ktorých sa nesmel dozvedieť, inak by mu načisto zbeleli vlasy. Zúrili som na Damona, že mi pokazil deň, ktorý mal byť oázou príjemných rozptýlení.

Odvrátil som pohľad, aby som nemusel vidieť zmätok v tvári môjho zamestnávateľa. O niekoľko ulíc ďalej som rozoznal siluetu Katedrály svätého Pavla. Pamätám si, že tú stavbu som v detstve kreslil a sníval som o tom, že sa raz stanem architektom. Vždy som si ju predstavoval ako bieloskvúci klenot, no v skutočnosti bola postavená zo sivého vápenca a pôsobila ufúlane. Celé mesto vyzeralo špinavé, aj na telo mi prilipla tenká vrstvička špiny, aj slnko zahaľovali sivé mraky.

V tej chvíli sa však z mrakov zniesli na zem kvapky a pristáli na dlažbe, akoby mi pripomínali, že mám šancu vydať sa za svojím inštinktom a utiecť od Georgea.

„Pane?“ netrzeplivo sa ozval drožkár.

„Dostanem sa tam aj sám,“ povedal som, pretože som vycítil, že George váha, nechce ma nechať samého. Drožkár sa pohol a odprevadil Georgea k jeho čiernemu vozu.

„Príjemnú zábavu!“ poprial mi George, keď nastúpil do drožky. Drožkár švihol bičom koňa a povoz sa rozbehol po mokrej kamennej dlažbe.

Poobzeral som sa okolo seba. V priebehu niekoľkých minút, čo som sa tu s Georgeom rozprával, sa z ulíc stratili takmer všetci ľudia. V tenkej košeli som sa zachvel. Aj počasie zodpovedalo mojej chmúrnej nálade.

Zdvihol som ruku a zastavil som inú drožku.

„Whitechapel,“ sebavedomo som oznámil drožkárovi, až ma to samého prekvapilo. Prečo idem tam? Pôvodne som chcel zamieriť do podniku Journeyman a tam hľadať Damona. Časom to aj urobím. No teraz chcem vidieť miesto, kde sa odohrala vražda.

„Samozrejme,“ prikývol drožkár a vzápätí sme sa pohrúžili do labyrintu úzkych londýnskych uličiek.

Drožkár ma napokon po dlhom natriasaní sem a ta vysadil na rohu ulice, kde práve stavali most Tower Bridge. Pri pohľade okolo seba som uvidel londýnsky Tower. Hrad bol omnoho menší, než som očakával, a zástavy na jeho vežiach ani tak neviaľali, ako skôr klesali pod váhou lejaka. Neprišiel som si však obzerať pamiatky. Obrátil som sa rieke chrbtom a vstúpil som na Clothier Street, jednu z mnohých kľukatých a špinavých uličiek, ktoré sa ako pavučina prepletali mestom.

Rýchlo mi došlo, že táto časť mesta sa veľmi líši od oblastí, ktoré som videl spolu s Geomom. Na mokrych dlaždicích sa váľali kusy zhnitej zeleniny. Úzke krivé budovy sa nakláňali sem a ta, akoby ich ktosi len tak hodil na zem. Všade visel železitý pach, hoci som nedokázal určiť, či to ešte zaváňa krv zavraždenej, alebo či jednoducho takto páchne masa ľudí prinútených obývať takéto tesné priestory. Po uličkách sa prechádzali mest-

ské holuby, ale inak bolo všetko opustené. Po chrbte mi prebehli zimomriavky, keď som sa ponáhlal parkom ku krčme.

Vošiel som do takmer úplnej tmy. Na rozheganých stoloch horelo len zopár sviečok. Pri bare sedela skupinka mužov. V rohu popíjalo niekoľko žien. Ich pestrofarebné oblečenie a prezdobené klobúky akosi nepasovali do pochmúrneho prostredia, takže vyzerali ako exotické vtáky v klietkach v zoologickej záhrade. Nik neprevravel ani slovo. Nervózne som si posunul prsteň s lazuritom a pozrel som na dúhový odraz lomeného svetla, ktorý kameň vrhol na drsnú dubovú dlážku.

Prešiel som k baru a obsadil som si jednu z vyšších stoličiek. Bol tu ťažký, vlhký vzduch. Rozopol som si vrchný gombík na košeli a uvoľnil som si viazanku, aby som vôbec vládal dýchať. Zhnusene som pokrčil nos. Toto rozhodne nebol podnik, v akom som si vedel predstaviť Damona.

„Vy ste z novín?“

Zdvihol som pohľad a predou mnou stál krčmár. Jeden predný zub mal zlatý, druhý nemal vôbec a vlasy mu trčali okolo hlavy v sivých chumáčoch. Pokrútil som hlavou. *Nie, ja mám len rád krv*, objavila sa mi v hlave odpoveď. Taký hrubý žart by na mojom mieste vyhrkol z Damona. Jeho obľúbenou hrou bolo, že sa náročky takmer prezradil, provokoval a sledoval, kto si to všim-

ne. Samozrejme, nikto si nič nevšimol. Všetkých totiž očaril jeho šarm.

„Hej, kamarát, čo je?“ zvedavo na mňa zaškúľil krčmár. Prešiel špinavou handrou po barovom pulte a stále ma pozoroval. „Ste z novín?“ zopakoval.

„Nie. A myslím si, že ani nie som na správnom mieste. Je tu niekde klub Journeyman?“ spýtal som sa, hoci som už poznal odpoveď.

„Ha! Vy si zo mňa utahujete! Journeyman je snobský podnik, kde podávajú večere. Vpustia tam len pánčatá. Nie takých, ako som ja a ani ako ste vy, hoci ste si natiahli novučičku košeľu. Máte jedinú možnosť – zaliat smútok pivom!“ Zasmial sa tak srdečne, až sa mu zablyskli aj zlaté stoličky.

„Takže klub Journeyman je ďaleko?“ spýtal som sa.

„Veru tak, kamarát. Je blízko k Strandu, pri všetkých tých divadlách a podobných oných. Tam chodievala smotánka, keď si chce vyhodiť z kopýtka. Keď sa však smotánka chce naozaj zabaviť, dorazí aj sem!“ Krčmár sa znovu rozrehotal a ja som podráždene odvrátil pohľad. Tu Damona nenájdem. Ibaže by...

„Dám si pivo. Tmavé, prosím,“ vyhlásil som, lebo ma náhle zasiahla inšpirácia. Ak sa krčmár rozhovorí, možno z neho vytiahnem informácie o smrti Mary Ann. Pretože tú smrť mal na svedomí Damon, či už priamo, alebo nepriamo. Konečne mu dám ponaučenie, ktoré mal do-

stať už veľmi dávno. Nezabijem ho. Neprebodnem ho kolum. Ak však budeme bojovať a ja ho zrazím k zemi, ak mi bude vydaný na milosť a nemilosť... dokážem mu ublížiť?

Áno. Odpoveď prišla okamžite a znela úplne presvedčivo.

„Čože?“ ozval sa krčmár a ja som si uvedomil, že som ju vyslovil nahlas.

„Ja len, že mám veľkú chuť na to pivo,“ donútil som sa k priateľskému úsmevu.

„Dobre, kamarát,“ milo prikývol krčmár a odšuchtal sa k jednému zo sudov, ktoré lemovali zadnú stenu.

„Tu máte.“ Krčmár ku mne potisol pohár so spenenou čapicou.

„Ďakujem.“ Naklonil som k sebe pohár, akoby som skutočne pil. Nedovolil som však tekutine, aby mi prešla do úst. Potreboval som si zachovať chladnú hlavu.

„Takže vy nie ste novinár, ale nie ste ani tunajší, však?“ poznamenal krčmár, oprel sa o lakte a zvedavo si ma premeral krvou podliatymi sivými očami.

Keďže som bežne hovorieval len s Abbottovcami, pozabudol som, že ma hneď prezradí virgínsky prízvuk. „Som z Ameriky,“ krátko som odvetil.

„Nepovedzte, a prišli ste práve sem? Do Whitechape-lu?“ neveriaco pokrútil hlavou krčmár. „Neviete, že sa nám tu motá vrah?“

„Myslím, že som o tom čosi čítal v novinách,“ prehodil som akoby nič. „Kto to urobil? Čo hovorí polícia?“

Krčmár si pohrdlivo odfrkol a buchol mäsitou pästou po barovom pulte, div mi neprevrhol pohár. „Počuli ste?“ zahulákaval na pestrý dav mužov na druhej strane, ktorí smutne civeli do svojich pohárov. „On sa ma pýta, kto je vrah!“

Aj ostatní muži sa rozosmiali.

Zmätené som na nich pozrel. „Prosím?“

„Len sa bavím,“ žoviálne odvetil krčmár. „Nehovoríme o nejakom chlapíkovi, ktorý šlohol peňaženku. Toto je diabolský vrah. Keby sme o ňom vedeli, nešli by sme vari na Scotland Yard alebo na londýnsku mestskú políciu? Hneď by sme im to oznámili! Takéto zločiny neprosievajú kšeftom. Všetky naše dievčatá sú od strachu hotové!“ stíšil hlas a pozrel na skupinku žien v rohu. „Medzi nami, nemyslím si, že by bol ktokoľvek z nás v bezpečí. Teraz si berie na mušku baby, ale ktovie, koho zabije nabudúce? Vezme nôž, šmik-šmik a je po vás!“ Ukazovák si prešiel po krku.

Možno to nerobí nožom, chcel som namietnuť. Nemohol som od krčmára odtrhnúť pohľad.

„Nezačína pri krku. Tej chudere vyrezal črevá. Rád svoje obete mučí. Ide mu o krv,“ pokračoval.

V tej chvíli mi jazyk automaticky prešiel k hrotom zubov. Stále boli krátke, normálne. Ľudské. „Má polícia

nejaké stopy? Tie vraždy sú naozaj hrozné,“ zmraštil som čelo.

„Nuž...“ Krčmár významne nadvihol obočie a zašepkal: „Naozaj nie ste novinár? Ani z *Guardianu*, ani z iného plátku?“

Pokrútil som hlavou.

„Dobre. Mimochodom, ja som Alfred,“ vystrel ku mne ruku. Prijal som ju a aj ja som sa mu predstavil. Sotva si to všimol, sypal zo seba ďalšie slová: „Viem, že život, ktorý žijeme, nevyzerá asi tak slušne ako ten, na ktorý ste si zrejme zvykli v zámorí,“ povedal, pretože si všimol môj novučičký odev zo Savile Row, v ktorom som tu dosť vyčnieval. „Nám sa však páči. A páčia sa nám aj naše ženy,“ dodal a pohýbal prešediveným obočím.

„Tie ženy...“ začal som. Potom som si spomenul, ako noviny označili obeť – nočná dáma. Presne taký typ žien mával v istom období Damon rád. Striaslo ma.

„Áno, tie ženy,“ vážne pritakal Alfred. „Pravdaže, nie sú to dámy, aké stretnete v kostole, ak viete, na čo myslím.“

„No zato sú to ženy, o aké sa modlíte, keď ste sám v posteli!“ zaburácal muž s červenou tvárou o dve stoličky ďalej. Zdvihol pohár s whisky ako na prípitok.

„Dost tých rečí! Sme slušný podnik!“ zahriakol ho krčmár, no v oku mu zaiskrilo. Obrátil sa ku mne chrbtom a do dvoch pohárov nalial niekoľko palcov jantáro-

vožltej tekutiny. Potom sa zvrtol a jeden obradne položil pred o mňa.

„Pre vás. Na guráž. V týchto končinách, kde sa ulicami zakráda vrah, ju budete potrebovať.“ Alfred si so mnou štrngol. „Radím vám, zostaňte do východu slnka tu. Možno sa zoznámite aj s nejakou príjemnou dámou. Je to lepšie ako stretnúť Rozparovača.“

„Rozparovača?“

Alfred sa usmial. „Tak ho prezývajú. Pretože on nevráždí, on masakruje. Vravím vám, pre vlastnú bezpečnosť radšej zostaňte tu.“

„Vďaka,“ vytisol som zo seba. Nechcelo sa mi tam zostať. Železitý pach bol rovnako silný a ja som si bol čoraz istejší, že razí zo stien a z dlážky. Muž v kúte na mňa podozrievavo hľadel a ja som mu pohľad opätovoľ. Hľadal som stopu po tesákoch či krvavých škvrnách na brade. Ženy za mnou si čosi šepkali a ja som nevedel, čo také vážne preberajú.

„Chodievala... chodievala sem Mary Ann? Tá posledná obeť?“ opýtal som sa s nádejou. Ak nenájdem Damona, môžem urobiť aspoň toľko, že zistím čo najviac o Damonovej obeť.

„Nech odpočívá v pokoji,“ zbožne prikývol krčmár. „Bolo to dobré dievča. Z času na čas prišla, keď ušetrila zopár mincí na džin. Nerobíme dobročinnosť a dievčatá vedia, že si všetko musia zaplatiť, ak tu chcú stráviť čas.“

Tento systém sa nám osvedčil. Miestni dajú dievčatám na ulici pokoj, ak s nimi nechcú uzavrieť obchod. Dievčatá rešpektujú pravidlá v podniku. Nuž, aspoň doteraz to tak bolo. Všetko sa nám totiž rozpadlo. Ak toho vraha nájdem, vydrapím mu gágor,“ zasyčal Alfred a buchol pästou po stole.

„Odišla odtiaľto s nejakým mužom? Alebo ste ju tu s niekým vídali?“ pýtal som sa ďalej.

„Za tie roky som ju vídal s mnohými mužmi. Väčšinou to boli prístavní robotníci, drsné typy, ale ani jeden by nebol schopný takého zverstva. Tí chlapi nepotrebujú problémy, len trochu chľastu a dievča. Navyše, tej noci odchádzala sama. Keď je tu občas priveľa dievčat, radšej sa idú prejsť po ulici. Aby neboli obklopené konkurenciou,“ vysvetlil, keď si všimol môj zmätený výraz. „No kým odišla, dobre sa tu bavila. Vypila si džinu, vtipkovala. A pýšila sa novým klobúkom. Mala pocit, že klobúk jej priláka zákazníkov, viete? Tých lepších. Nie držgrošov, čo sa len tvária, že majú peniaze. Škoda, že tu nezostala, chuderka, nech jej dá Boh večné spočinutie,“ povedal Alfred a zbožne zdvihol oči k stropu.

„A jej telo...“

„Nuž, telo sa našlo v Dutfieldovom parku. Tam občas dámy zájdu, keď si nemôžu dovoliť zaplatiť za izbu. Nestarám sa do toho, čo robia mimo môjho podniku, to je ich vec. Nuž tam ju prepadol a podrezal.“

Prikývol som. Predstavil som si bujné trávnaté priestranstvo, jedno z mnohých, ktoré sa tu vyskytovali. Buriňa, smeti, opadávajúca farba na železných plotoch, to všetko vytváralo pochmúrnú atmosféru, horšiu než v iných mestských parkoch.

„A keby ste náhodou boli novinár, tak som vám nič nepovedal. Ozaj, akože sa voláte, chlapče?“ zaujímal sa Alfred.

„Stefan,“ povedal som a dal som si poriadny glg z whisky. Neutíšila môj strach. Na uliciach sa pohyboval zverský vrah, ktorý sa nezastaví pred ničím.

„Nuž, Stefan, vitajte vo Whitechapeli,“ vyhlásil krčmár a zdvihol druhý pohár. „Nezabudnite, lepšia je whisky v krku než vrah na krku.“

Podarilo sa mi usmiať a pridať sa k prípitku.

„Tak je!“ zvolal jeden z opilcov na druhom konci barového pultu. Usmial som sa naňho a pomyslel som si, že primnoho whisky v krku ich tiež môže doviest' vrahovi do náručia.

Známe zlo je lepšie ako neznáme, zazvonilo mi náhle v hlave. Tú vetu často hovorievala Lexi a časom som sa presvedčil o jej pravdivosti. Pretože ak zločin, hoci hrozný a surový, spáchal Damon, aspoň som sa nemusel obávať iných upírov. No čím dlhšie som v tejto krčme zostával, tým nástojčivejšie do mňa dorážala otázka: Čo ak to nespáchal Damon, ale iný upír?

Na druhom konci barového pultu sa Alfred pustil do reči so skupinkou zákazníkov. Na okná cupotal dážď a ja som si spomenul na líščiu noru na konci Abbottovho statku. Schovávali sa v nej celé líščie rodiny, čakali na chvíľu, keď bude podľa nich bezpečné vyraziť na lov do lesa. A ktorá z líšok nemala šťastie, dostala guľku z poľovníkovej pušky.

Znovu som sa poobzeral. Žena vo fialových šatách prešla dľaňou po pleci sediacemu mužovi. Otázka znela, kto sú líšky a kto lovci. Mohol som len dúfať, že som lovec.

Čím dlhšie som sedel v krčme, tým viac ľudí sa do nej nahrnulo, ale Damon medzi nimi nebol. Hovoril som si, že zostávam preto, aby som objavil ďalšie stopy. Popravde som skôr nevedel, čo mám ďalej robiť. Stáť pred vchodom? Pobiehať po londýnskych uliciach, kým nenarazím na Damona? Posadiť sa do Dutfieldovho parku a striehnuť tam, kým sa vrah znovu nepokúsi zabiť? Práve s tou poslednou myšlienkou som sa pohrával. Bol to však absurdný nápad. Prečo by vrah znovu zabíjal na tom istom mieste? A čo by som urobil, keby sa tak stalo? Kričal by som? Volal policajtov? Pohladal by som nejaký drevený kôl a dúfal v najlepší možný koniec? Ani jedna z možností mi nepripadala najlepšia. A čo ak náhodou vrahom nie je Damon? Nuž, tak to by som mal pekelného protivníka. Bol som

silný, no nie až taký silný. Potreboval som šikovnejší plán.

Díval som sa, ako dnu vchádzajú zákazníci, jeden za-
nedbanejší než druhý, no boli to bez pochybností aspoň
ľudia. Muži s polámanými nechtami a v špinavých koše-
liach očividne prišli z práce na stavbách, a ďalší, navoňa-
ní a pokukávajúci po ženách v rohu, sa zjavne prišli po-
baviť s nočnými dámami. Nemohol som si nevšimnúť, že
vždy, keď do krčmy vošla krikľavo vymódená žena, dav
si ju premeral, ako si na dostihoch hazardujúci diváci
premeriavajú kone.

Ženy boli v ostrom protiklade k dievčine, ktorá tu
všetkých obsluhovala. Nemohla mať viac než šestnásť či
sedemnásť rokov, navyše bola chudá ako trlica, poľahky
však prenášala plné taniere i poháre. V jednej chvíli som
zazrel, ako uteká do kuchyne, no kým sa tam dostala,
zastavila sa pri neďalekom stole a pozbierala z neho ta-
niere. Na jednom zostali zvyšky mäsa, zemiaky a nedo-
jedený rožok. Zadávala sa na jedlo, potom opatrne vzala
mäso a vložila si ho do vrečka. Rožok si napchala do úst
a takto, s lícami ako škrečok, odbehla do kuchyne.

Zatvoril som oči. Už dávno som sa prestal modliť
a vzdal som sa nádeje, že by nejaký Boh vypočul moje
prosby, no teraz som z celého srdca dúfal, že táto chuder-
ka sa nedostane do blízkosti Dutfieldovho parku. Ani do
blízkosti hocijakého krvilačného upíra.

„Chceš sa pobaviť, srdiečko?“ Na drevenej stoličke oproti mne sa usalašila vysoká žena s plavými kučerami a s krivými zubami. Zo živôtika jej prekypovalo mliečnobiele poprsie.

„Nie, prepáč,“ zamrmlal som a kývol som rukou, nech zmizne. Prepadla ma stará spomienka z New Orleansu. Stalo sa to po niekoľkých týždňoch od mojej premeny na upíra, keď som bol ešte krvilačný a zaťatý. Damona som vtedy zatiahol do nevestinca. Tam som sa nasýtil od istej mladej dievčiny, lebo som bol presvedčený, že jej zmiznutie si nikto nevšimne, a ak áno, nikomu na nej nebude záležať. Už som si nespomínal na jej meno, ba možno som sa ho nikdy nedozvedel. Takéto momenty z mojej minulosti ma zakaždým dokázali uvrhnúť do nekonečného smútku a v tejto špinavej krčme som im nemal kam uniknúť. Všetky mi pripomínali, že bez ohľadu na to, čo robím a komu pomôžem, nikdy nevykonám dosť dobrých skutkov, aby som zmyl krv, ktorú som preliat – a ktorá mi na večnosť prilipla k rukám. Mohol som sa iba usilovať. A zabrániť, aby tieto ženy zahynuli v démonovom zovretí.

Znovu som nazrel do novín, už pokrkvanych a ufúľaných, čo som ich toľko stískal v rukách. Ten článok som mohol citovať spamäti, ale žiadna z viet v ňom nedávala zmysel. Prečo vrah nechal ženu len tak ležať? Akoby takmer chcel, nech ju nájdu. No ak chcel, aby ju našli,

musel si dať náramne záležať, aby za sebou účinne zamietol stopy.

„A čo by ste si dali pod zub, srdiečko?“ opýtal sa ma zrazu spevavý hlások. Pozrel som hore a uvidel som veľké oči tej chudej slúžtičky. Mala na sebe otrhané a špinavé ružové šaty, ktoré zakrývala pôvodne biela, teraz dofflakovaná zástera. Modré oči kontrastovali s dlhými ryšavkastými vlasmi, ktoré si splietla do hrubého vrkoča a ten jej splýval na chrbte. Vycivenú tváričku mala posiatu pehami, no inak bola jej pokožka hladká a bledá ako mramor. Stále si nervózne hrýzla pery a mne ten zlozvyk pripomenul Rosalyn, moju nebohú snúbenicu z Virgínie. Rosalyn bola večne ako na ihlách, ale ani veľká opatrnosť ju nezachránila pred útokom upíra. Toto dievča som nekonečne ľutoval.

„Dám si, čo mi odporučíš,“ povedal som a položil som noviny. „Prosím ťa,“ doložil som. Škvrkalo mi v žalúdku, no najväčšmi som túžil po tom, čo na jedálnom lístku určite nemali.

„Hm, veľa ľudí si dnes objednalo rybacinu...“ začala a náhle stíchla. Počul som, ako jej bije srdce, rýchlo a plytko sťa lastovičke.

„Rybacina môže byť,“ prikývol som. Pokúšal som sa nemyslieť na mince, ktorých som mal vo vrecku čoraz menej.

„Ako si prajete, pane,“ povedala slúžtička a rýchlo sa obrátila.

„Počkaj!“ zavola som.

„Prosím?“ Znovu na mňa pozrela a tentoraz mala v očiach obavu. Oliver mával podobný výraz, keď sa bál, či ho pani Duckworthová zase nevyhreší. Niečo v jej opatrných slovách, ostrážitých pohyboch a v naširoko roztvorených pátrajúcich očiach ma presvedčilo, že azda vie o nejakom detaile, čo súvisí s vraždou. Azda niečo počula alebo zazrela. Jej rozochvenie nebolo len prejavom neistoty dospievajúceho dievčaťa.

Vyzerala utrápená.

„Prosím?“ Zamračila sa. „Ak nemáte chuť na rybacinu, nemusíte si ju objednávať. Máme aj nákyp z vnútorností...“

„Nie, ryby mám rád. Smiem ti položiť otázku?“

Pozrela k barovému pultu. Alfred sa zarožprával so zákazníkom, a keď sa o tom ubezpečila, po prstoch podišla bližšie.

„Nech sa páči.“

„Poznáš grófa DeSangua?“ pokojne som sa opýtal.

„Grófa DeSangua?“ zopakovala. „Sem grófi nechodia.“

„Aha,“ sklamane som prikývol. Pochopiteľne. Dievča stále pozeralo striedavo na Alfreda a na mňa.

„A poznala si... tú zavraždenú?“ Mal som pocit, ako keby som sa na spoločenskom večierku v Mystic Falls trápil otázkou, ktorá Ameliina sesternica pozná niektorého Clementininho bratranca.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.